

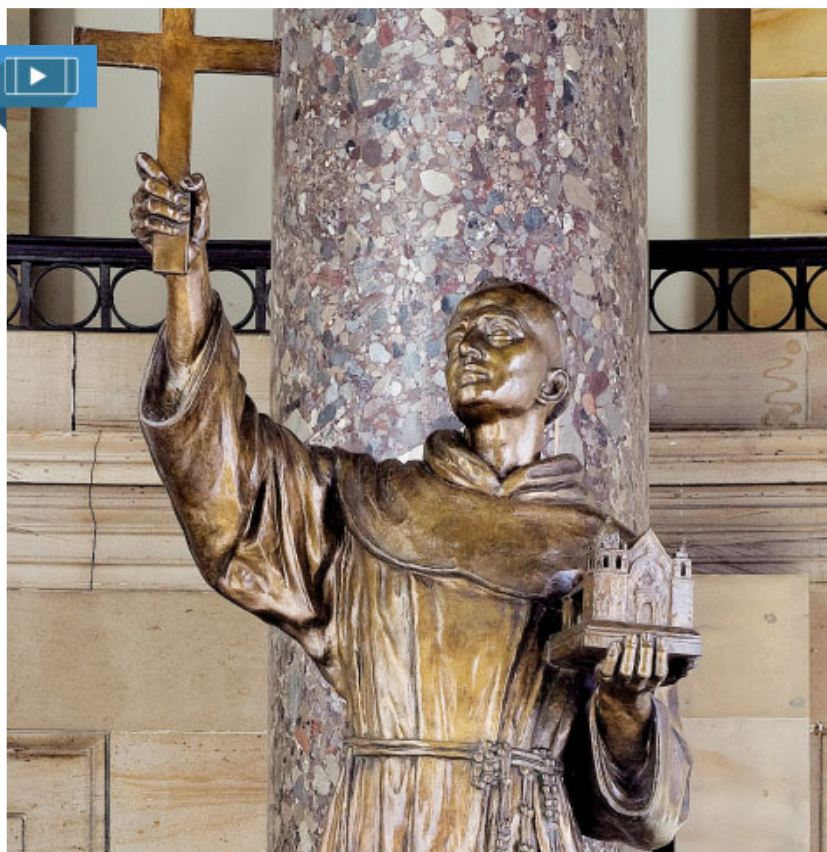

full DOMINICAL

PARAULA I VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Juníper Serra, un gran missioner

Dintre d'un mes exactament, el 23 de setembre, el papa Francesc canonitzarà un gran missioner mallorquí: fra Juníper —Ginebró— Serra (1713-1784). Sant Joan Pau II el beatificà el 25 de setembre de 1988. Aquest franciscà esdevindrà el primer sant mallorquí, amb permís del beat Ramon Llull. Aquí és poc conegut, a diferència dels Estats Units, on és l'únic espanyol que té una estàtua en el National Statuary Hall, al Capitoli, on resideix el poder legislatiu dels Estats Units. Representa l'Estat de Califòrnia.

Precisament, el Papa el canonitzarà al National Shrine de Washington, basílica del santuari nacional de la Immaculada Concepció, en el marc del seu viatge als Estats Units. El Sant Pare ha volgut reconèixer així la gran feina d'evangelització que va fer aquest franciscà mallorquí a tot l'oest dels Estats Units. D'altra banda, el passat 2 de maig, el papa Francesc va voler celebrar una missa al Pontifici Col·legi Nord-americà de Roma, en una jornada de reflexió dedicada a recordar aquest beat franciscà nascut a Petra, Mallorca, el 1713, fundador de la missió de l'Alta Califòrnia.

És l'any 1749 quan vint missioners franciscans parteixen plens d'il·lusió cap al virregnat de la Nova Espanya, nom colonial de Mèxic. El grup arriba al port de Veracruz els primers dies de desembre. Un dels membres del grup és Juníper Serra, que té 36 anys. Els primers nou anys es dedica a predicar l'Evangeli als indígenes de Santiago Xalpan, a Querétaro. Amb la doctrina cristiana els ensenya els coneixements bàsics d'agricultura i ramaderia.

Després de l'expulsió dels jesuïtes que vivien a Nova Espanya, el mallorquí rep l'ordre de posar-se al capdavant d'un grup de setze missioners que atindrà la població indígena i europea de les Califòrnies. La primera fundació espanyola fou la missió de San Diego de Alcalà, seguida per nou missions més impulsades per Serra. Aquí va donar la veritable mesura de colonitzador i missioner. Quan arribaven a un lloc convenient aixecaven una capella, unes cabanes per a residència dels frares i un petit fortí protector contra possibles atacs. Acollien els indígenes que s'aproximaven moguts per la curiositat i, quan s'havien guanyat la seva confiança, els convidaven a establir-se en les proximitats de la missió.

El 1784 fra Juníper Serra mor a la Missió de Sant Carles Borromeu, a Monterrey, Califòrnia. A la basílica d'aquesta missió descansen les despulles de qui està considerat el fundador de Califòrnia. A l'Alta Califòrnia el seu èxit fou enorme, ja que va crear vintiquatre noves missions. Va ser criticat, però la seva santedat es manifestà en defensar els indígenes de les ambicions de soldats, colons i representants dels poders polítics. Quan arribava a un nou indret, plantava la creu i treballava per fer justícia als pobres i els humils. Els seus mitjans eren escassos, però la seva fe era molt gran. Per això aquelles missions inicials creades pel nou sant mallorquí creixerien fins convertir-se en ciutats importants com Los Angeles, San Francisco, San Diego o Sacramento.

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Amb cara de felicitat

En una comunitat és costum, alguns diumenges, a l'eucaristia del vespre, que una persona faci el seu testimoni de fe. Una nena de deu anys que hi assisteix amb els pares i germans va ser convidada a donar aquest testimoni unes setmanes després de fer la primera comunió. Decidida, llegint el full que portava preparat, va explicar a la comunitat reunida: «Feia temps que tenia ganes de participar de l'Eucaristia com els meus pares, els meus germans grans i la majoria de vosaltres...

Us veia tan concentrats i amb tal cara de felicitat, que pensava que jo també volia sentir-me així... encara que no sabia ben bé què volia dir combregar.

«Entre el que em van explicar els pares i la catequesi de l'escola, vaig anar aprenent el que necessitava saber. Vaig conèixer més Jesús, la seva manera de viure i el que explicava. Com més el coneixia, més m'agradava, més l'estimava i més ganes tenia d'assemblar-me a Ell. També veia que no era

fàcil. Jo no sé vosaltres, però jo he de millorar en molts aspectes. Només amb les meves forces —prou que ho intento— sóc incapaç de ser tan bona persona com m'agradaria ser... Això em preocupava. Abans de combregar per primera vegada, vaig començar a entendre que, després de la primera comunió, cada vegada que combregués deixaria d'estar sola. Que Jesús i tots els qui compartiu l'eucaristia del diumenge ens ajudareu a ser millors, als nens i les nenes que també hi participem, amb el vostre esforç, exemple, pregària i estimació [...]. Us vull donar les gràcies per fer que venir a missa els diumenges sigui motiu d'alegria.»

La nena, en el seu testimoni a la comunitat, està expressant que la parti-

cipació en l'eucaristia comporta participació en la vida del Crist, una unió íntima amb Ell que dóna vida al nostre esperit, de la mateixa manera que l'aliment material dóna vida i enforteix el nostre cos. La participació freqüent en l'Eucaristia enforteix la vida rebuda en el baptisme, referma la nostra amistat amb Jesús, ens fa testimonis de l'amor de Déu i ens compromet a ajudar els altres, especialment els qui més ho necessiten, els seus preferits. L'Eucaristia fa poble de Déu, fa comunitat, fa Església. «A mi m'ha enviat el Pare que viu i jo visc gràcies al Pare; igualment els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi» (Jn 6,57). I que bonic si aquesta Església viu, com deia aquesta nena, «amb cara de felicitat!»

ENTREVISTA

El Picasso d'avui

JOSEP DE C. LAPLANA

L'Espai d'Art Sean Scully, adscrit al Museu de Montserrat, alberga un conjunt artístic realitzat pel pintor d'origen irlandès Sean Scully a l'interior de l'església romànica de Santa Cecília de Montserrat. El P. Josep de C. Laplana, amic d'Scully, n'és el director.

Quin sentit té avui oferir una església a un pintor com Scully?

El mateix que el d'alguns catòlics francesos després de la II Guerra Mundial, que oferiren a Le Corbusier que fes la nova església de Ronchamp, o a Henri Matisse que pintés la *Chapelle du Rosaire* a Vence. Ens imaginem que els cristians catalans d'inici del s. xx haguessin demanat a Picasso que decorés una església? Doncs Scully, en el camp de l'abstracció, és un equivalent a Picasso en el nostre temps. El papa Francesc ens estimula a sortir del gueto tradicional per anar cap a les fronteres, també en el món cultural i artístic.

L'art abstracte d'Scully, és apropiat per a una església?

La gent més conscient que visita un museu ho fa amb un cert esperit sagrat i la que entra en una església que té veritables obres d'art experimenta quelcom semblant. Per això vaig obrir les portes a un pintor com Scully, perquè amb la seva abstracció crea l'ambient assossegat, silencios, profundament espiritual que afavoreix el trobament de l'esfera humana i la divina.

La nova dimensió que pren Santa Cecília, és un signe d'obertura de la comunitat envers la sensibilitat contemporània?

L'obertura de ment i de cor, els monjos de Montserrat la portem en els nostres gens benedictins i en la nostra història arrelada en un poble que camina. La nova Santa Cecília no és un meteorit extraplanetari sinó quelcom que sorgeix de les entranyes de la nostra història.

Òscar Bardají i Martín

CLAUS PER ENTENDRE L'ENCÍCLICA

Posar límits al mal de l'escalfament global

MN. PEIO SÁNCHEZ

Professor d'antropologia teològica

La inspiració bíblica ja posa límits a les eleccions dels éssers humans. El Creador és qui posa límits entre la llum i la tenebra, entre el caos i l'ordre. També l'ésser humà té els seus límits en la mortalitat i en la capacitat de transgredir el pla de Déu.

Quan traspasa aquests límits fa malbé l'harmonia de la creació. Així, en el relat del primer capítol del *Gènesi* assenyalava que en l'àmbit natural hi ha coses de les quals no es pot disposar (prohibicions) perquè posen en risc la vida creada per Déu.

La ciència i la tècnica associades al progrés obren les fronteres del possible. Però on comencen els límits del progrés? La ciència del clima ens ha ensenyat les conseqüències de superar uns límits en l'escalfament global. Aquí la ciència, en les seves certeses i incerteses, ens recorda que el vell manament diví d'assumir els nostres límits és qüestió de vida o mort. «Hi ha un consens científic molt consistent que indica que ens trobem davant d'un escalfament preocupant del sistema climàtic. En les darreres dècades, aquest escalfament ha anat acompanyat d'un increment constant del nivell del mar, i a més a més és difícil no relacionar-lo amb l'augment

d'esdeveniments meteorològics extrems...»

El Sant Pare proposa «petites accions quotidianes» com «evitar l'ús del material plàstic i de paper, reduir el consum d'aigua, separar els residus, cuinar només allò que raonablement es podrà menjar, tractar amb cura els altres éssers vius, utilitzar el transport públic o compartir un mateix vehicle entre diverses persones, plantar arbres i apagar els llums innecessaris».

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Dios escondido...

Rabbí Baruch indagava la manera de explicar que Dios es diferente. Dios se hace un compañero de destierro y hay que buscarlo.

Un día su nieto jugaba al escondite con otro niño. Su nieto se esconde, pero su amigo, que, debía buscarle... se va. Rehúsa seguir el juego. El nieto de Baruch llora y corre a lamentarse ante su abuelo. Baruch, emocionado y con lágrimas en los ojos —*el don de las lágrimas*— exclama:

—«Dios dice: ¡También me escondo y nadie me viene a buscar!»

El P. Alonso Schökel, SJ, especialista en Sagrada Escritura, decía sobre **Dios escondido y manifiesto**, en Isaías (45, 15):

—«En verdad: Tú eres el Dios escondido.»

—«Escondido a los ojos de los mortales.»

—Escondido a los ojos de la inteligencia, que nunca podrá penetrar su misterio, si Dios mismo no le da entrada.

—Escondido en el universo... mientras lo llena y abarca.

—Escondido en cada uno de nosotros.

—¿Juega Dios al escondite? —La nube vela su imagen y desvela su presencia oculta.»

El salmo 73 (16) dice:

—«Meditaba yo para entenderlo, pero me resultaba muy difícil, hasta que entré en el misterio de Dios.»

Lectures missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.) [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimarts (□ Lleida i Urgell) [1Te 2,1-8 / Sl 138 / Mt 23,23-26]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. Sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. □ Dimecres [1Te 2,9-13 / Sl 138 / Mt 23,27-32]. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Lliria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparrats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. □ Dijous [1Te 3,7-13 / Sl 89 / Mt 24,42-51]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Ostia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Divendres [1Te 4,1-8 / Sl 96 / Mt 25,1-13]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església. Sant Julià, mr. (s. iv); sant Hermes, mr. (s. ii).

29. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / Sl 97 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

30. ■ † Diumenge vinent, XXII de durant l'any (litúrgia hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / Sl 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8.14-15.21-23]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; sant Fiacre, ermità, patró de botànics i jardiniers; santa Joana Jugan, vg., fundadora Germanetes dels Pobres (1839).

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Euftrat, o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meua família hem decidit d'adorar el Senyor». El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà davant arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

El Senyor es gira contra els malfactors / per esborrar de la terra el seu record. / Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. R.

Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. / El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. R.

Els justos sofreixen molts mals, / però el Senyor sempre els allibera; / vetlla per cada un dels seus ossos, / no els podrà trencar ningú. R.

La malícia duu el malvat a la mort, / els qui detesten el just expiaran la seva culpa. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits.

I vosaltres, marits, estimeu les esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant, que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'han rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix.

També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclat: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola carn». És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! ¿Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «¿Us escandalitza això que us he dit? ¿Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dóna la vida. La carn no serveix per a res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen». Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de trair. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do». Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «¿Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, ¿a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

Lectura del libro de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquem. Convocó a los ancianos de Israel, a los cabezas de familia, jueces y alguaciles, y se presentaron ante el Señor.

Josué habló al pueblo: «Si no os parece bien servir al Señor, escoged hoy a quién queréis servir: a los dioses que sirvieron vuestros antepasados al este del Éufrates o a los dioses de los amorreos en cuyo país habitáis; yo y mi casa serviremos al Señor.»

El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a dioses extranjeros! El Señor es nuestro Dios; él nos sacó a nosotros y a nuestros padres de la esclavitud de Egipto; él hizo a nuestra vista grandes signos, nos protegió en el camino que recorrimos y entre todos los pueblos por donde cruzamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡es nuestro Dios!»

Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Los ojos del Señor miran a los justos, / sus oídos escuchan sus gritos; / pero el Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. R.

Quando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias; / el Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. R.

Aunque el justo sufra muchos males, / de todos lo libra el Señor; / él cuida de todos sus huesos, / y ni uno solo se quebrará. R.

La maldad da muerte al malvado, / y los que odian al justo serán castigados. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros con respeto cristiano. Las mujeres, que se sometan a sus maridos como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, así como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Pues como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia. Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para colocarla ante sí gloriosa, la Iglesia, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e immaculada.

Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpos suyos que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso abandonará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne». Es éste un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

✠ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos discípulos de Jesús, al oírlo, dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?» Adivinando Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os hace vacilar?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir a donde estaba antes? El espíritu es quien da vida; la carne no sirve de nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y con todo, algunos de vosotros no creen.» Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí, si el Padre no se lo concede.»

Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?» Simón Pedro le contestó: «Señor, ¿a quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo consagrado por Dios.»

COMENTARI

IGNASI RICART, CMF

Senyor, ¿a qui aniríem?

Al final del discurs sobre el Pa de vida, com als oients de Jesús i els deixebles als quals es dirigeix l'evangelista, també a nosaltres, seguidors de Jesús avui dia, ens cal prendre partit a favor o en contra de Jesús.

Els homes es divideixen, sembla, en creients i no creients, que troben inadmissible l'ensenyament de Jesús. Però tot sovint aquesta simplificació ens pot enganyar. En cada creient s'amaga la temptació de la incredulitat i, amb prou feines trobaríem un no creient que no se sentís temptat, qüestionat per la fe dels altres. Quantes vegades el creient no deu haver estat temptat de dir-se: «Aquest llenguatge de Jesús és molt difícil!» Però també, quants cops el no creient es deu haver preguntat: a qui hem d'anar? Cal que siguem prudents a l'hora de judicar els altres i ben humils i curiosos amb la nostra pròpia fe. La fe només pot créixer en el trobament amb Jesús. «Només les teves paraules ens donen la vida eterna». Cal tenir el coratge d'elegir. Alguns dels deixebles de Jesús es van fer enrere i van abandonar-lo. Com els deixebles de l'evangeli, ens trobem davant un Jesús que no correspon sempre als esquemes heretats, que és abandonat. Refem el nostre compromís fonamental de seguir Jesús dient, com Pere: «Només tu tens paraules de vida eterna». Cada vegada que ens atensem a la comunió eucarística refermem, amb aquest gest, la nostra opció decisiva en favor de Crist i del seu Evangeli.

La Paraula de Jesús és una paraula viva i guaridora per al qui creu i confia en la persona de Jesús. L'Eucaristia és pa de vida: vida divina per a aquell que l'acull i la guarda al cor. I l'Eucaristia és pa de vida per a tothom que té fam i set del Déu vivent. Volem adherir-nos a Jesús perquè l'hem escollit com a Mestre i Senyor perquè només ell té paraules de vida eterna. Cristià és aquell qui ha escollit el Crist i el segueix, i dóna testimoni de la seva paraula de vida i és exigència de relacions noves amb els altres, a imitació de les que uneixen el Senyor amb l'Església. L'Eucaristia és el misteri de la fe, el sacrament de l'esperança que no decep i ens ajuda a partir el pa, a repartir-lo i compartir-lo.

AGENDA

Llibres

Els franciscans a Catalunya. Vol ser un llibre semblant a una recepta dels antics frares: molts ingredients i preparació senzilla, elaborada sobretot amb amor. Des de 1214, ara fa 800 anys, les nostres terres s'han franciscanitzat i el franciscanisme s'ha catalanitzat amb figures com Ramon Llull o Francesc Eiximenis. L'anàlisi del pas de sant Francesc introdueix el segon capítol, on es dibuixa una breu història general. La pobresa franciscana catalana, en els seus vuit segles d'existència, s'ha caracteritzat per la bellesa de les coses simples de cada dia, com es veu en l'art dels convents i en l'acció dels frares de les parts tercera i quarta del llibre. La fraternitat universal i l'agermanament amb la creació només poden ser autèntics si s'arrelen en una terra, la nostra, plena de seny i rauxa franciscans: per això, es recullen frades, receptes de cuina i documents en un cinquè capítol. El llibre acaba amb una bibliografia general. L'autor, Agustí Boadas Llavet (Barcelona, 1963), és franciscà, professor de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, organista i arxiver dels franciscans de Catalunya.

Sobre la butlla de l'Any Sant. L'Editorial Claret ha publicat un petit volum de 37 pàgines, en la col·lecció «Documents del Magisteri», que recull la versió catalana de la butlla *El rostre de la misericòrdia* (*Misericordiae vultus*), amb la qual el papa Francesc convoca el Jubileu extraordinari o Any Sant de la Misericòrdia, que començarà el proper 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció.

L'amor és la nostra missió. La Delegació diocesana de Pastoral Familiar ha editat un llibre de 138 pàgines titulat *L'amor és la nostra missió*, que conté deu catequisis sobre el matrimoni i la família per preparar la VIII Trobada Mundial de Famílies, que tindrà lloc a la ciutat de Filadèlfia (EUA), del 22 al 27 de setembre, amb l'assistència del papa Francesc. Per a més informació, podeu contactar amb la Delegació de Pastoral Familiar (c/ Diputació 231, t. 934 538 659).

BREUS

El Papa recorda el jesuïta català Lluís Espinal

Dimecres 8 de juliol, durant la seva visita a Bolívia, el papa Francesc es va aturar al lloc on fou trobat el cos sense vida del sacerdot jesuïta català Lluís Espinal, un dia després d'haver estat segrestat per un grup de paramilitars, el 21 de març de 1980. El Sant Pare hi va pregar i va recordar-lo dient: «Un germà, un germà nostre, víctima d'interessos que no volien que es lluités per la llibertat de Bolívia. El pare Espinal predicà l'Evangeli i aquest Evangeli va molestar i per això el varen eliminar. Fem

un minut de silenci en oració i després resem tots junts. Que el Senyor tingui en la glòria el P. Lluís Espinal que predicà l'Evangeli, aquest Evangeli que ens porta la llibertat i que ens fa lliures.»

11a Eucaristia Missionera

En ple estiu, cada any se celebra l'anomenada Eucaristia Missionera. Enguany es va celebrar el dissabte 18 de juliol i va estar presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. Aquesta eucaristia va acollir els missioners i les missioneres que s'estan uns dies entre nosaltres, fent unes breus vacances, i també els seus familiars. L'any passat es va celebrar a la diòcesi de Terrassa.

Aquest any tocava celebrar-la a la diòcesi de Barcelona i va tenir lloc a la capella del Palau Episcopal.

PALABRA Y VIDA

† LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
Cardenal arzobispo de Barcelona

Junípero Serra, un gran misionero

Dentro de un mes exactamente, el 23 de septiembre, el papa Francisco canonizará a un gran misionero mallorquín: fray Junípero Serra (1713-1784). San Juan Pablo II lo beatificó el 25 de septiembre de 1988. Este franciscano se convertirá en el primer santo mallorquín, con permiso del beato Ramon Llull. Aquí es poco conocido, a diferencia de en Estados Unidos, donde es el único español que tiene una estatua en el National Statuary Hall, en el Capitolio, donde reside el poder legislativo de los Estados Unidos. Representa al Estado de California. Precisamente, el Papa lo canonizará en el National Shrine de Washing-

ton, basílica del santuario nacional de la Inmaculada Concepción, en el marco de su viaje a Estados Unidos. El Santo Padre ha querido reconocer así el gran trabajo de evangelización que hizo este franciscano mallorquín en todo el oeste de Estados Unidos. Por otra parte, el pasado 2 de mayo, el papa Francisco quiso celebrar una misa en el Pontificio Colegio Norteamericano de Roma, en una jornada de reflexión dedicada a recordar a este beato franciscano nacido en Petra, Mallorca, en 1713, fundador de la misión de la Alta California.

Es en 1749 cuando veinte misioneros franciscanos parten llenos de

ilusión hacia el virreinato de la Nueva España, nombre colonial de México. El grupo llega al puerto de Veracruz los primeros días de diciembre. Uno de los miembros del grupo es Junípero Serra, que tiene 36 años. Los primeros nueve años se dedica a predicar el Evangelio a los indígenas de Santiago Jalpan, en Querétaro. Con la doctrina cristiana les enseña los conocimientos básicos de agricultura y ganadería.

Tras la expulsión de los jesuitas que vivían en Nueva España, el mallorquín recibe la orden de ponerse al frente de un grupo de dieciséis misioneros que atenderá a la población indígena y europea de las Californias. La primera fundación española fue la misión de San Diego de Alcalá, seguida por nueve misiones más impulsadas por Serra. Aquí dio su verdadera talla de colonizador y misionero. Cuando llegaban a un lugar conveniente levantaban una capilla, unas cabañas para residencia de los frailes y un pequeño fortín protector contra posibles ataques. Acogían a los indígenas que se aproxima-

maban movidos por la curiosidad y, cuando se habían ganado su confianza, los invitaban a establecerse en las proximidades de la misión.

En 1784 fray Junípero Serra muere en la Misión de San Carlos Borromeo, en Monterrey, California. En la basílica de esta misión descansan los restos de quien está considerado el fundador de California. En la Alta California su éxito fue enorme, ya que creó veinticuatro nuevas misiones. Fue criticado, pero su santidad se manifestó en su defensa de los indígenas de las ambiciones de soldados, colonos y representantes de los poderes políticos. Cuando llegaba a un lugar nuevo, plantaba la cruz y trabajaba para hacer justicia a los pobres y los humildes. Sus medios eran escasos, pero su fe era muy grande. Por eso aquellas misiones iniciales creadas por el nuevo santo mallorquín crecían hasta convertirse en ciudades importantes como Los Ángeles, San Francisco, San Diego o Sacramento.

